

bonden, er Tyendet ganske prisgivet til hans Vilkaarlighed, thi det at „tilveiebringe Oplysninger, som give en antagelig Formodning,“ er dog virkelig Ingenting. Tyendet kommer efter min Mening derved virkelig ikke til at staae i samme Stilling som alle Andre i lignende Forhold, der henvende sig til de Bedkommende for at erholde et Vidnesbyrd af dem. Det er ganske rigtigt, at saadanne Bedkommende kunne nægte det, ligesom efter Lovforslaget Huusbonden skal kunne nægte det; men den store Forskjel, som netop skulde afhjælpes ved Endringsforslaget, er, at alle andre Bedkommende ikke meddeles Attest, medmindre de forlange det — og det ønske vi ogsaa skulde være Tilfældet her, at der ikke skal meddeles Tyendet noget Vidnesbyrd, medmindre det forlanges —; men Lovforslaget indeholder, at Tyendet skal modtage Vidnesbyrd, naar Huusbonden vil give det. Det er i denne Forskjel imellem Tyendet og alle Andre i saadanne Forhold, der ønske Attest, at jeg søger det Urigtige og Ubillige.

Marfod: Det er allerede fremhævet af Rigsdagsmændene for Svendborg Amts 6te Valgfreds (S. A. Hansen), at det er under ganske særegne og mislige Vilkaar, vi behandle den foreliggende Lov, og dette er end yderligere vist derved, at forskjellige ærede Forslagsstillere have taget deres Forslag tilbage, upaatvivlelig nærmest af den anførte Marfod. Jeg kan nu dog ikke mene, at der skulde være nogen særlig Anledning til at frygte for at vedtage det under Nr. 33 stillede Forslag, da jeg hverken kan antage, at Regjeringen eller det andet Thing vil kunne have noget Synnerligt at indvende derimod. Hvis dette Forslag ikke vedtages, saa kan jeg ikke finde den allermindste Gjenfaldighed i Forholdet. Man vil give Huusbonden Ret til at skrive i Bogen og til der at skrive, hvad han kan staae ved, og man vil give ham Ret til at lade være at skrive i Bogen, det vil sige, man vil give ham Ret til ogsaa stiltiende, i al Tausshed at give et Vidnesbyrd, som maaskee kan blive værre end det, han gav, naar han skrev i Bogen. Derimod skal Tyendetyendet ikke kunne frie sig for selv en urimelig eller lunsfuld Huusbonds Paaakfrist, og, saaer Tyendet

intet Skudsmaal, saa vil det, hvor det siden kommer hen, hedde sig: „Ja, vel er der ikke skrevet Noget i Din Skudsmaalsbog, men ogsaa Tausshed taler“. Netop det, at der Ingenting er skrevet, er det Slemme, og det uagtet det gjerne kan være, at Grunden dertil er et velskikkelig Lune hos Huusbonden. Skal der være Gjenfaldighed, saa forekommer det mig, at man ikke maa kunne anføre imod et Tyende: „havde Du opført Dig, som Du kunde være bekendt, saa havde Du faaet et Skudsmaal, og Grunden til, at Du ikke har faaet noget, er ikke, at Du ikke vilde have noget, men at Din Huusbond ikke vilde give Dig noget“. Man maa dog idetmindste sætte sig i den Stilling, at Tyendet ligesaa godt og med ligesaa fuld Sandhed kan sige: „Jeg vilde ikke have noget Skudsmaal, og det er Grunden til, at jeg intet har“; saa vare Folk dog uviste om, hvad Grunden var, om det var den, at Tyendet intet vilde have, eller den, at Huusbonden intet vilde give. Jeg skal derfor ikke alene stemme for, men ogsaa anbefale det Forslag, der er stillet under Nr. 33.

Da ingen Flere begjærede Ordet, gif man over til Afstemning, hvorved

- 1) Lovforslagets § 51, (see Anhanget Sp. 743) vedtoges med 50 Stemmer mod 12.
- 2) § 52 (see sammesteds) vedtoges med 57 Stemmer mod 6.
- 3) § 53 (see sammesteds) vedtoges med 54 Stemmer mod 3.
- 4) § 54 (see sammesteds) vedtoges med 54 Stemmer mod 4.
- 5) § 55 (see Anhanget Sp. 744) vedtoges med 57 Stemmer mod 6.
- 6) § 56 (see sammesteds) vedtoges med 55 Stemmer mod 5.
- 7) § 57 (see sammesteds) vedtoges med 53 Stemmer mod 7.